

ЦРНОГОРСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЈЕТНОСТИ
ГЛАСНИК ОДЈЕЉЕЊА УМЈЕТНОСТИ, 31, 2013.

ЧЕРНОГОРСКАЯ АКАДЕМИЈА НАУК И ИСКУССТВ
ГЛАСНИК ОТДЕЛЕНИЯ ИСКУССТВ, 31, 2013.

THE MONTENEGRIN ACADEMY OF SCIENCES AND ARTS
GLASNIK OF THE SECTION OF ARTS, 31, 2013.

UDK 811.163.4'28

Божо Б. ТОРИЋ*

ИЗ ДИЈАЛЕКАТСКЕ ТВОРБЕ РИЈЕЧИ

Апстракт: Рад је посвећен творби ријечи у дијалектологији уопште, а домети оваквих истраживања представиће се анализом једне релативно мале творбено-семантичке групе.

Кључне ријечи: дијалектологија, дијалекти, творбено-семантичка група, суфикс, дериват, изведеница, деасупстантиви, деадјективи

1. Предмет овог рада је, уопштено гледано, творба ријечи у дијалектима, а задаци су сљедећи: а) да се утврди заступљеност ове врсте истраживања у нашој дијалектологији; б) да се укратко и на одабраним примјерима оцијене методолошки поступци у анализи творбених формација; в) да се анализом одређене творбено-семантичке групе да конкретан допринос истраживањима творбе ријечи у дијалектима.

2. Наша дијалектологија постигла је, несумњиво, велике резултате у истраживању народних говора, што јасно показују бројни томови *Српског дијалектолошког зборника*, као и засебне публикације монографског типа, те појединачне студије и чланци у домаћим и страним часописима. Истраживањима су, традиционално, обухватане првенствено фонетика и морфологија, док су друге језичке области обично остављане по страни, или су, у најбољем случају, свођене на кратке напомене. Међу таквим, за дијалектологе, споредним језичким сферама била је и творба ријечи. Уколико се о дериватолошким проблемима и расправљало, бивало је то, по правилу,

---

* Редовни професор Филолошког факултета, Универзитет у Београду

у оквирима морфологије или у виду кратких пасажа при расправи о лексичким питањима (а и сама лексика је, начелно, само спорадично бивала тема обраде). Ријетко је који дијалектолог у својим студијама издвајао посебно поглавље о творби ријечи, а још су рјеђи они који су цјелокупно истраживање посветили таквој тематици.¹

3. Будући да су лингвисти, који су за предмет својих истраживања узимали регионалне идиоме, у центар пажње стављали, као што је речено, првенствено фонетска и морфолошка питања, јасно је да су добро савладали методологију и појмовно-терминолошки апарат прије свега двију језичких дисциплина: фонетике и морфологије. Имајући у виду чињеницу да се творба ријечи, као научна дисциплина, релативно касно осамосталила, треба претпоставити да ће ова чињеница имати свога одраза у радовима дијалектолога. Да дијалектолози нијесу у довољној мјери били едуковани за анализу творбених феномена, показаћемо само на неколика примјера.

3.1. У једној студији, у којој се на одговарајућем мјесту говори и о суфиксу *-ина*, аутор вели да он, тј. тај суфикс, долази у изведеницама „са придевом у општем делу, које значе месо, вуну или кожу животиња”, што онда потврђује примјерима „*говедина*, *јарина* *јагњећа вуна*, *међед“на*” (Павлица 2006: 82).

Међутим, творбено-семантичка анализа јасно показује да изведенице *говедина* и *међедина* немају придјев „у општем делу”: прва је мотивисана именицом *говедо*, а друга именицом *међед* (*говедина*, *међед-ина* = *месо говеда*, *кожа/крзно међеда*). Примјер *јарина* би једини могао бити деадјектив ако се узме да је у функцији основинске ријечи придјев *јар* (*јара*, *јаро*). Чини се, међутим, да је таква интерпретација мало вјероватна и да је у питању немотивисана ријеч. Уосталом, и сам аутор је осјетио потребу да једино уз овај примјер прикаже семантички еквивалент, а он гласи – *јагњећа вуна* (а не, рецимо, **јара вуна*).

Одмах затим, у вези са истом темом, наводе се бројне потврде изведеница са суфиксом *-етина*: *браветина*, *овнетина*, *овчетина*, *срнетина*, *јањетина*, *крметина*, *пилетина*, *прасетина* итд. На први поглед оваква егземплификација не захтијева никакав коментар. Међутим, коректнија и пажљивија творбена анализа, која подразу-

¹ Постоји, колико нам је познато, само једна студија која је искључиво посвећена творби ријечи, конкретније – творби именица у говору личких Срба (исп. Павлица 2006).

мијева правилно рашчлањивање конституената изведених јединица, показује да наведени примјери не могу ићи скупа, јер припадају различитим творбеним типовима: једном који је карактеристичан по суфиксу *-етина* и другом који је карактеристичан по суфиксу *-ина*. (Првом типу би припали деривати *брав-етина*, *овн-етина*, *овч-етина*, *срн-етина*, а другом – *јањет-ина*, *крмет-ина*, *пилет-ина*, *пра-сет-ина*.)

3.2. У једној другој дијалекатској студији (Симић 1972)² спомиње се суфиксни дериват *-етина* (с примјером – *зечѐтина*) и вели се да он има и форму *-ећина* (наводи се примјер *прасећина*) (исто, 488). Суфикс *-етина* јасно се издваја из наведеног примјера: *зечетина* → *зец* (читамо: *зечетина* је мотивисана именицом *зец*, а семантичка парафраза гласи: *месо зеца*). Међутим, примјер *прасећина* дозвољава и друкчију интерпретацију. Најједноставнија је процедура којом се доказује да је у питању деадјектив, дакле *прасећ-ина*, чиме се издваја формант *-ина* (*прасећина* → *прасећи*). Таква интерпретација искључује споменути суфиксну варијацију: *-етина* и *-ина* су, формално, различити форманти. И не само то: њихове основинске ријечи не производе исту структуру основе: у једном случају је то, генетски гледано, аломорфна именичка база (*зеч-*) у другом придјевска (*прасећ-*). Сам аутор, говорећи о извођењу присвојних придјева, наводи серију потврда творбеног типа са суфиксом *-ји* типа *јунећи*, *јагњећи*, *прасећи*, *телећи*, *ћурећи*, *магарећи* и сл. (исто, 497), који су мотивисани именицама тзв. II врсте као што су *јуне*, *јагње*, *прасе*, *теле*, *ћуре*, *магаре* (исто, 280–284). Дакле, сегмент *-ећина* у примјеру *прасећина* није никаква варијанта форманта *-етина*, како мисли аутор, нити је то творбени формант. Творбено-семантичка анализа показује да је у питању суфикс *-ина* (*прасећ-ина* = *прасеће месо/печење*).

² Ријетке су монографије, као што је ова, које располажу одјељком у чијем наслову фигурира термин – *творба ријечи*. Монографија је веома обимна, има 618 страна, а на поглавље које гласи *Творба речи и лексика* отпада 37. Додуше, поглавље је подијељено у двије цјелине, а она која је именована као *Творба речи* има непуне 24. стране. Занимљив је, међутим, поступак аутора у овом другом дијелу: он наводи поред назива мјеста и њихове етнике и ктетике, који, по дефиницији, припадају творби ријечи. Треба напоменути да ова монографија, према нашем увиду, поклања творби највише пажње међу свим другим монографијама. Принципијелно, што и сам аутор износи, творба се не обрађује подробно, већ је циљ кратак опис основних разлика према књижевном језику, што је, методолошки, кад је дијалектологија у питању, сасвим уобичајено.

4. За потребе овог рада творбу ријечи у дијалектима посматраћемо кроз призму само једне семантичке скупине (боље рећи подскупине у оквиру категорије *предмета*), а то је – *производ животињског поријекла*. О истој теми већ смо у два маха писали, наравно – из друкчијих углова. У једном од тих радова (Ћорић 2012 а) дата је цјеловита творбена анализа посматране семантичке скупине на материјалу разних ресурса. Истраживање је, поред осталог, показало да се *производ животињског поријекла* може посматрати као скуп појединачних, конкретних значења, међу којима у први план избија назив за месо одређене животиње, што је сасвим очекивано, будући да је исхрана одувijek била један од кључних фактора људске егзистенције. Отуда се у славистичкој науци најчешће и говори управо о овој семантичкој подскупини. Међутим, дијапазон значења изведеница, у чијем се коријену налази име животиње, може бити, и јесте, нешто већи и разноврснији, а обухвата, поред *меса*, још и *кожу*, *крзно*, *вуну*, *длаку*, *млијеко*, *маст*, *кост* и *кору* (*оклоп*). Овоме списку могу се, из шире перспективе гледано, прикључито још и *измет* (*ћубре*, *смеће*) и *смрад* (*задах*), што остаје иза животиња, односно што се шири од њих или од њиховог меса. Показало се, такође, да су деривати са неким од ових конкретних значења раширени на цијелој језичкој територији, а неки имају сасвим уску ареу употребе. Утврђено је, такође, да су неки творбени типови репрезентовани у истраживачком материјалу великим бројем потврда, а други су у том погледу оскуднији. Анализом свих ресурса дошло се и до укупног регистра творбених форманата, а то су: *-ак*, *-ача*, *-ац*, *-едина*, *-еница*, *-етина*, *-ина*, *-ињак*, *-иштак*, *-ица*, *-љак*, *-њак*, *-овина*, *-овњача*, *-ољак*, *-штина* (исто, 380–381). У другом раду (Ћорић 2012 б) циљ је био да се, на бази табеларног прегледа комплетне грађе, утврде, поред осталог, типови мотивационих веза између основинских ријечи и изведеница. Изведенице су, начелно, мотивисане именицама које значе одређену животињу (схваћено у најширем смислу) или придјевима изведеним од тих истих именица. Угрубо се, на основу укупног корпуса, може издвојити *стотињак* основинских ријечи. Број основинских ријечи је апроксимативан поред осталог и зато што се неки деривати могу двојачко интерпретирати: као десупстантиви и као деадјективи. Разлог двојне мотивације лежи у томе што су адјективи, који долазе као основинске ријечи у анализираној значењској скупини, такође изведени од назива животиња (исто, 8).

5. Ради формирања истраживачког корпуса, прегледане су нај-прије све доступне дијалектолошке монографије, али је резултат био слаб будући да оне, по правилу, не садрже поглавља у којима се описују изведене ријечи. Међутим, неке од монографија садрже регистре анализираних грађе, што се показало корисним за наше истраживање: одатле смо могли издвојити одговарајућу лексичку грађу и обогатити корпус. Посебно је била драгоцену дијалектолошка лексикографска литература: број рјечника који је доносио регионалну грађу посебно се умножио посљедних деценија прошлог и почетком овог вијека. Коришћена је, наравно, и грађа из РСАНУ, будући да је ријеч о лексикографском дјелу не само књижевног, већ и народног језика. На такав начин формиран је релативно респектабилан корпус који нам је омогућио да одговоримо на кључно питање: посје-дују ли дијалекти, у оквиру посматране семантичке скупине, такве творбене типове и такве творбене форманте каквих у књижевном језику нема. Уколико се покаже да такве разлике постоје, онда би се истраживања могла проширити и на друге творбено-семантичке категорије ради добијања комплетније слике о специфичностима дијалекатске творбе ријечи.

6. У анализи прикупљене грађе полази се од премисе да дијалекти који су у основици књижевног језика имају инвентар назива за производе животињског поријекла веома близак ономе у књижевном језику, док дијалекти који су у процесу стандардизације остали по страни, могу, поред сличности, имати и одређене своје специфичности. Из спроведене анализе дијалекатске грађе, која је поређена са грађом књижевног језика (прије свега рјечничке провенијенције), овдје ће се издвојити само крупнији резултати до којих смо дошли.

6.1. Дијалекати садрже називе за *месо* животиње каквих нема у рјечницима књижевног језика: *туч-евина* (←тука), *кокош-евина* (←кокош) (Павлица 2006: 71), *кокџ-етина* (Реметић 1985: 279), *сом-етина* (Речник СГВ), *овну-ина* (Станић 1990/91),³ *овч-ињак/овчињ-ак*, *свињ-штина*⁴ (Марковић 1986) и сл. Посебно су занимљива посљедња два примјера, са формантима нетипичним за изведенице са значењем меса животиње.

³ Заправо је то изговорна варијанта од лика *овнујина*. Дефинише се као „месо од овна, овнујско месо”. Основинска ријеч је или придјев *овнујски* (који је ушао у творбену основу окрњен, без финалног *-ски*) или придјев *овнуји* (РСАНУ). РСАНУ изведеницу *овнујина* упућује на *овнетина*.

⁴ Дефинисано као „свињетина”.

6.2. У источним крајевима српске језичке територије честе су структуре на *-ећина*: *зајчећина*,⁵ *јагњећина*, *јагњећина*,⁶ *јунећина*, *овнећина*, *овчећина*, *пилећина*, *прасећина*, *свињећина*, *телећина* (Ракић Милојковић 1993: 35, Марковић 1986, Јовановић 2004, Жугић 2005, Стојановић 2010).

6.3. У западнијим дијалектима (источнохерцеговачком, зетско-јужносанцачком) по правилу нема деадјективних формација, што можемо илустровати примјерима типа *говедина* („говеђе месо”); *јањетина*, *јунетина*, *крметина* („крмеће месо”), *прасетина*; *браветина* („бравеће месо, овчетина”), *гушчетина* („месо од гуске”), *коњетина* („коњско месо”), *овчетина* („месо од овце”), *срнетина* („срнеће месо”) (Далмација 2004).

6.4. У централној зони, која трпи утицаје и са истока и са запада, није ријетка коегзистенција двију конкурентних структура – на *-ећина* и *-етина*: *говећина*, *гучећина*,⁷ *јагњећина*, *јунећина*, *пилећина*, *прасећина*, *телећина*, *ћурећина*,⁸ *свињећина* и *говедина*, *гучетина*, *јагњетина*, *јунетина*, *пилетина*, *прасетина*, *свињетина*, *телетина*, *ћуретина*, (Реметић 1985: 279, Речник СГВ).⁹

6.5. Назив за *млијеко*, као производ животињског поријекла, потврђен је само у једној регији (Црна Гора): дериват *овчећина* (овчије млијеко) (Пешикан 1965, Ћупић 1997), тамо у опозицији према *овчећина* – у значењу *овчије месо*. Лексема *овчевина* потврђена је у значењу „овчије месо” у дјелима неких писаца (исп. РМС, РСАНУ). Овај сегмент номинације указује и на културолошки аспект творбе ријечи.

⁵ Протумачено као „зечевина (месо од зеца)”, а постоји и потврда за придјев *зајчи* („зечји”), што нас наводи на то да изведеницу рашчланимо и као *зајч-ећина*, са суфиксним дериватом *-ећина*. С друге стране, рјечник доноси и потврду за именицу с. рода *зајче*, *зајчета*, што сугерише да је могућ и придјев *зајчећи* (нема га у рјечнику) (Марковић 1986: 310).

⁶ Индикативан је, у једном рјечнику, примјер из живог говора којим се изведеница потврђује: „Овчетину деца не волив, а јагњећину би по јели” (Жугић 2005). Види се да се у говору напоредо користе и форме на *-етина* (овчетина) и на *-ећина* (јагњећина).

⁷ У испитиваној регији потврђена је именица средњег рода *гуче* (са упрошћеном групом *-ич-*, од *гуиче*), ген. *гучета*.

⁸ Нема потврде за *ћуре*, *-ета*.

⁹ Исп. и рубни косовско-ресавско говор са парним формацијама *пилетина* и *пилећина*, *телетина* и *телећина*, али је регистровано само *прасећина* (Томић 1989, под одредницом *пилад*).

6.6. За разлику од књижевног језика, дијалекти располажу широким дијапазоном потврда за називе *измета* (ћубра): *зѣчијāk, лисичјāk, мѣчијак, мишијāk, пѣсијāk, тѣчијāk, телећāk*¹⁰ (Павлица 2006: 78), *крмећāk* (Пешикан 1965),¹¹ *кокошињак*,¹² *мачљак, мачољак*,¹³ *мишољак* (Динић 1988),¹⁴ *кокошињак* и *кокошињац*,¹⁵ *мачољак*,¹⁶ *мишољак*¹⁷ (Марковић 1986), *крмећāk, мишињāk* (Ћупић 1997),¹⁸ *мацињāk* и *мачињāk, мишињāk* (СТИЈОВИЋ 1990),¹⁹ *мишињāk* и *мишињац* (ЕЛЕЗОВИЋ 1932/35),²⁰ *говећāk, мачак, коњиштак, свињиштак* (Марковић 2000: 203), *говедњак*,²¹ *кучњак*,²² *мачљак, свињиштак* (ЖУГИЋ 2005), *говедњац* (МИТРОВИЋ 1984),²³ *коњитрак*,²⁴ *кучњак*²⁵ (Златановић 1998), *кучишњак, коњитрак / коњитрак, мачљаќ, пчешљак, пчешњак*,²⁶ *свињитрак* (СТОЈАНОВИЋ 2010), *мачевина* (РСАНУ).²⁷

¹⁰ У питању су, очито, деадјективи (исп. *зечији, лисичји, мачији, пасији, тичији, телећи*) са формантом *-ак*.

¹¹ У значењу *крмећи измет*.

¹² Дефинисано као *кокошињи измет*.

¹³ Аутори дијалектолошких рјечника лексеме дефинишу књижевним језиком, те се стварни дијалекатски лик основинске ријечи не види, што, у нашем случају, није неважно, посебно кад је основинска ријеч изведена (нпр. придјев изведен од имена животиње), а у самом рјечнику није потврђена. Изведенице *мачњак* и *мачољак* дефинисане су синтагмом *мачји измет* (прва) и *мачији измет* (друга)

¹⁴ Мишји измет.

¹⁵ Дефиниција је „кокошији измет”, иако рјечник садржи и адјектив *кокошињи*. Исп. и дефиницију *кокошије ћубре* за исту именицу (Томић 1989).

¹⁶ Протумачено као „измет мачке”.

¹⁷ Протумачено као „измет миша”.

¹⁸ Дефиниција гласи „свињски измет” (умјесто очекиване творбене парафраза – *крмећи измет*) и „мишји измет” (очекивана творбена парафраза била би – *мишињи измет*).

¹⁹ У рјечнику дефиниција гласи *мачји измет*, иако постоји одредница за придјев *мишињи*, што значи да је изведеница и мотивисана управо тим придјевом. Иако их нема у рјечнику, може се претпоставити да су и *мацињак, мачињак* мотивисани придјевима *мацињи, мачињи*.

²⁰ Дефинише се синтагмом „од миша измет”.

²¹ Дефинише се синтагмом „говећа балега”.

²² Дефинисано као „псећи измет”, иако је основинска ријеч *куче*.

²³ Дефинисано као „сува балега за огрев”.

²⁴ Дефинисано као „коњска балега”.

²⁵ Дефинисано као „псећи измет”.

²⁶ Основинска ријеч је *пцето*. У РЈА стоји да се тако говори у тимочко-лужничком нарјечју, гдје *пс>пц*. Међутим, ареа је много шира и протеже се и на козовско-ресавски дијалекат (исп. Елезовић 1932/35, Динић 1986).

²⁷ Са знаком да је потврда из Бачке, а значи исто што и *миш (и)јак*.

Као што се види, продуктивношћу се истиче деадјективни творбени тип са суфиксом *-ак* и његовим дериватима.²⁸

6.7. У дијалектима је више него у књижевном језику присутна творбена конкуренција. Тако, на примјер, од основинске ријечи *прч* изведеница по правилу гласи *прчевина*, али у дијалекатској грађи постоји и потврда за тип *прчетина* (Стијовић 1990),²⁹ што је још једна потврда експанзији форманта *-етина*. У истом дијалекту посведочени су конкурентски типови – *прчѐвина* и *прчѐтина* (Боричић 2002).

6.8. Број творбених форманата већи је у дијалектима него у књижевном језику: поред оних који су карактеристични и за књижевни језик, као *-ина*, *-етина*, *-овина*, *-евина*, дијалекти располажу читавом серијом за њих специфичних форманата (простих и сложених) што показује и сљедећи списак: *-ац*, *-ак*, *-ињак*, *-иштак*, *-ишњак*, *-љак*, *-њак*, *-итрак*, *-ољак*, *-итина*.

7. Анализа семантичке скупине *производа животињског поријекла* на дијалекатској грађи указује на то да дијалекти посједују и у творби ријечи, а не само у фонетици, морфологији, лексици и сл., одређене, а за сада недовољно описане специфичности, које их диференцирају и у односу према књижевном језику, и једне према другима.

ЛИТЕРАТУРА

Боричић 2002: Вук Боричић, *Рјечник васојевићког говора*, Београд: Просвета.

Далмација 2004: Стево Далмација, *Рјечник говора Поткозарја*, Бања Лука: Глас српски.

Динић 1988: Јакша Динић, „Речник тимочког говора”, *Српски дијалектолошки зборник XXXIV*, Расправе и грађа, 7–335.

Елезовић 1932/35: Гл (иша) Елезовић, *Речник косовско-метохиског дијалекта*, Св (еска) један и два, Београд: Планета.

Жугић 2005: Радмила Жугић, „Речник говора јабланичког краја”, *Српски дијалектолошки зборник LI*, Београд: Институт за српски језик.

²⁸ Није лако у сваком појединачном примјеру утврдити категоријалну припадност основинске ријечи: од тога зависи и то да ли ћемо неки дериват означити као десупстантив или деадјектив. Од тога, наравно, зависи и утврђивање фонетског лика творбеног форманта.

²⁹ Лексема *прчетина* дефинисана је овдје као „непријатан мирис од јарца у јесен, у време парења”.

Златановић 1998: Момчило Златановић, *Речник говора јужне Србије*, Учитељски факултет, Врање.

Јовановић 2004: Властимир Јовановић, „Речник села Каменице код Ниша”, *Српски дијалектолошки зборник LI*, Београд, 313–688.

Марковић 1986: Миодраг Марковић, „Речник народног говора у Црној Реци”, *Српски дијалектолошки зборник XXXII*, Београд: САНУ.

Марковић 2000: Јордана Марковић, „Говор Запања”, *Српски дијалектолошки зборник XLVII*, Београд, 7–307.

Митровић 1984: Брана Митровић, *Речник лесковачког говора*, Библиотека народног музеја у Лесковцу, књ. 32, Лесковац, 1984.

Павлица 2006: Драган Павлица, „Творба именица у говору Срба југоисточне Лике”, *Српски дијалектолошки зборник LIII*, Београд, 1–187.

Пешикан 1965: Митар Пешикан, *Староцрногорски средњокатунски и љешански говори*, СДЗБ XV, Београд: Институт за српскохрватски језик.

Ракић Милојковић 1993: Софија Ракић-Милојковић, „Пастирска терминологија Кривовирског Тимока”, *Српски дијалектолошки зборник XXXIX*, Београд, 11–148.

Реметић 1985: Слободан Реметић, *Говори централне Шумадије*, Српски дијалектолошки зборник XXXI, Београд: Институт за српскохрватски језик.

Речник СГВ 2000: *Речник српских говора Војводине 1–9* (редактор Драгољуб Петровић), Нови Сад: Матица српска.

РЈА: *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, Zagreb, 1880/1882–1975/1976.

РМС: *Речник српскохрватског књижевног језика*, I – VI (Нови Сад/Загреб, 1967, I–II; Нови Сад – Загреб, 1969, III; Нови Сад, 1971, IV; Нови Сад, 1973, V; Нови Сад, 1976, VI).

РСАНУ: *Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, књ. 1–18, Београд, 1959–2010.

Симић 1972: Радоје Симић, *Левачки говор*, Српски дијалектолошки зборник XIX, Београд: Институт за српскохрватски језик.

Станић 1990/91: Милија Станић, *Ускочки речник 1–2*, Београд: Научна књига.

СТИЈОВИЋ 1990: Рада Стијовић, „Из лексике Васојевића”, *Српски дијалектолошки зборник XXXVI*, Београд, 119–422.

Стојановић 2010: Радосав Стојановић, *Црнотравски речник*, Српски дијалектолошки зборник LVII, Београд: Институт за српски језик.

Томић 1989: Миле Томић, „Речник радимског говора”, *Српски дијалектолошки зборник XXXV*, Београд, 1–174.

Ћорић 2012 а: Божо Б. Ћорић, „О дериватима са значењем производа животињског поријекла у српском језику,” *in: Творба речи и њени ресурси у словенским језицима, Зборник радова са 14. међународне научне конференције Комисије за творбу речи Међународног комитета слависта*, Београд, 2012: Филолошки факултет, 367–385.

Ћорић 2012 б: Божо Б. Ћорић, „Језички ресурси и творба речи (на примеру једне творбено-семантичке скупине,” *НССВД 41/3*, 2012, 5–21.

Ћупић 1997: Драго Ћупић, Жељко Ћупић, „Речник говора Загараца”, *Српски дијалектолошки зборник XLIV*.

Božo B. ĆORIĆ

FROM THE DIALECTAL WORD-FORMATION

Summary

The subject of this paper is the word-formation in dialectology in general, and the achievements of such research are represented by analysis of relatively limited formational-semantic group: the product of animal origin in the dialectal language materiel. The analysis demonstrated that dialects posses, in word-formation too – and not only in phonetics, morphology, lexicology and similar – the determined, for this moment not sufficiently described, specific treats, which differ them both in their relationship with literary language and in the relationship with other dialects.